

Anita Verkerk

Een roos
voor
Roxanne

Uitgeverij Cupido

Omslag, binnenwerk en logo: Mat-Zet bv, Huizen
Stockfoto logo: © Irfan Ullah Alvi|Dreamstime.com
Stockfoto voorzijde: © Tetiana Kozachok|Dreamstime.com

Een roos voor Roxanne
ISBN 9789462042834
Reeks: Mango Beach Curaçao #1

© 2021 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest
www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© 2021 Uitgeverij Cupido. All rights reserved, including the right of reproduction in whole or in part in any form. The text of this publication or any part thereof may not be reproduced, hired out, lent or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, storage in an information retrieval system, or otherwise, without the written permission of the publisher.

LIEVE LEZERESSEN, BESTE LEZERS,

‘Een roos voor Roxanne’ is de eerste liefdesroman van een nieuwe serie van romantische boeken die zich afspeelt op het romantische Mangostrand op Curaçao, waar je met een ijskoud sapje heerlijk in de schaduw van wuivende palmbomen volop van het prachtige weer kunt genieten. Er zijn barretjes, hippe boetiekjes, restaurantjes, luxe hotels en natuurlijk is er ook een bruisend nachtleven in de stranddisco’s.

Ieder deel van deze serie heeft haar eigen unieke hoofdpersoon, maar in alle romans komen ook veel bekenden uit eerdere delen voor.

Daarom geniet je het meest van deze reeks als je alle romans in volgorde van verschijnen leest.

In dit eerste deel maken we kennis met Roxanne, die nog nooit op Curaçao geweest is, omdat ze vliegangst heeft. En daar voelt ze zich eigenlijk heel schuldig over...

Heel veel leesplezier met deze zonnige nieuwe reeks!

Liefs,
:-) Anita

PROLOOG

“Zo, dat is me weer mooi gelukt,” mompelde ik tevreden tegen mezelf, terwijl ik mijn ogen goedkeurend over de prachtig gedekte tafel liet glijden. Op het smetteloze kleurige kleed stond alles klaar: mijn mooiste borden met bijpassend bestek, de wijnglazen, een vaasje bloemen en natuurlijk de hoge kaarsen in hun kristallen kandelaars. Een romantisch etentje voor twee is zonder kaarslicht immers niet compleet.

Zou ik alvast een glaasje wijn inschenken? Jos was altijd en eeuwig te laat, dus er was weinig kans dat hij over vijf minuten voor de deur zou staan. Daar had ik met de menukeuze ook rekening mee gehouden. Het zou mij niet meer gebeuren dat alles verpieterd of aangekoekt was als hij eindelijk eens kwam opdaven. Daarom was er een gezonde witlofsalade vooraf, die in de koelkast weinig kwaad kon en ik had een macaronischotel gemaakt, die in een kwartiertje met een mooi gegratineerd korstje gereserveerd kon worden. En als klap op de vuurpijl lagen in het vriesvak mini-ijstaartjes te wachten, die ik vanmiddag zelf in elkaar geknutseld had.

Ik grinnikte. Best kans dat we aan het ijs niet meer toe zouden komen, omdat Jos na het hoofdgerecht – zoals altijd – natuurlijk liever de schone lakens op mijn bed ging bewonderen. Jos was een fijne minnaar, dus daar had ik nooit zo'n bezwaar tegen.

Ik schonk voor mezelf een glaasje Spaanse rioja in en nam genietend een slokje. Het werd ongetwijfeld weer

een spannende avond en als ik dan een poosje moest wachten tot Jos eindelijk...

In de hal hoorde ik opeens mijn mobieltje luid miauwen. Verdraaid, daar had ik het stomme ding weer in mijn zak laten zitten!

Ik zette mijn glas haastig op een kastje, draafde naar het halletje en nam wat hijgend op. “Hoi, met Roxanne.”

“Kijk je nou nooit op je display?” hoorde ik de stem van Jos geïrriteerd zeggen.

“Hé, Jos!” antwoordde ik opgewekt. “Ben je al onderweg?”

“Ik ben inderdaad onderweg, maar niet naar jou.”

“Hoezo niet naar mij? De tafel is gedekt en het eten...”

“Die plantenrommel van jou heb ik nu wel bekeken. Lizzy gaat straks een enorme biefstuk voor me bakken.”

“Lizzy?” prevelde ik verbaasd. “Nooit van gehoord.”

“Dat is mijn vriendin,” verklaarde Jos. “We gaan samenwonen en...”

“Je vriendin?” viel ik hem in de rede. “Zeg, hoor eens even, mafketel. IK ben je vriendin.”

“Nee, niet meer. Ik heb de balen van je. Al maanden.”

“Maar...” En toen schoot me opeens iets te binnen en ik begon te grinniken. “Het is vandaag immers 1 april. Wat stom dat ik erin trap.” Ik haalde diep adem. “Hoewel ik het niet echt een geslaagd lolletje vind.”

“Is het 1 april?” vroeg Jos verbaasd. Ik hoorde wat gerommel en daarna riep hij: “Verrek, je hebt gelijk. Dan had ik toch gisteravond moeten bellen.”

“Wat bedoel je in vredesnaam?”

“Zoals ik het zeg. Ik ben nu met Lizzy. Dus geniet van je onkruid, dan ga ik aan de biefstuk.”

Op de achtergrond hoorde ik een vrouw in lachen uitbarsten en daarna viel de verbinding weg.

Ik staarde wat onthutst naar mijn mobiel en liep langzaam terug naar de woonkamer.

Jos was compleet gek geworden. Maar dat pikte ik niet!

Dus tikte ik met wilde gebaren zijn nummer in en beet op mijn nagels tot er eindelijk werd opgenomen: *“Dit is de voicemail van Jos. Na de piep kun je een berichtje achterlaten.”*

Ik wachtte ongeduldig op de piep en brulde: “Jos! Dit geintje heeft wel lang genoeg geduurd! Bel me onmiddellijk terug, dit slaat nergens op!”

Na een minuut of drie kwam er een appje binnen: *‘Wil je ophouden met je gezeur, Roxanne? Lizzy krijgt een baby van me, dus met jou is het OVER EN UIT! Veel plezier met de rest van je leven!’*

HOOFDSTUK 1

“En als ik niet naar Curaçao wil? Wat gebeurt er dan?” Ik keek de notaris, die kaarsrecht tegenover me aan de bruin-gelakte tafel zat, onderzoekend aan.

De notaris schoof een gewaarmerkt exemplaar van het testament van mijn oom Salomon naar me toe, vouwde zijn beide handen over elkaar en zei: “Daar heb ik een heel eenvoudig antwoord op, juffrouw Greveling. Dan krijgt u niks.”

“Niks? Maar het huis in Nederland dan? Dat is...”

De notaris schudde zijn hoofd en viel me ongegeneerd in de rede. “Helemaal niks, juffrouw. Daar was wijlen uw oom heel duidelijk over.”

“Maar...”

De notaris knoopte wat stijfjes zijn maatcolbertje open, haalde een hagelwitte enveloppe uit de binnenzak en legde die voor me neer. “Ik heb hier een persoonlijke brief van uw oom waarin hij ongetwijfeld de zaken nog een keer toelicht.”

Daarna schoof hij zijn stoel met veel gekraak naar achteren, stond op en vervolgde: “U heeft precies vierentwintig uur om hierover na te denken, juffrouw. Als ik uiterlijk morgenmiddag om 16.00 uur niets van u vernomen heb, open ik de verzegelde enveloppe met verdere instructies die wijlen uw oom eveneens in mijn kluis heeft gedeponeerd voor het geval dat u de erfenis zou weigeren.”

Al pratend liep hij naar de deur, trok die met een korte beweging open en maakte een wuivend handgebaar in de

richting van de gang. “En nog even voor de duidelijkheid: zodra de verzegeling van het tweede epistel verbroken is, zijn al uw rechten vervallen. Goedemorgen.”

Ik deed net of ik niet begrepen had dat de vent me de deur uit wilde sturen. Dus bleef ik gewoon zitten, pakte de enveloppe van tafel, riste die voorzichtig open en viste de brief van mijn oom tevoorschijn.

Ha, die Roxanne,

Als je dit onder ogen krijgt, heb ik de zware strijd tegen die verrotte longkanker toch nog verloren. Ook al ben je me in mijn mooie bungalowpark op Curaçao nooit komen opzoeken vanwege die onzinnige vliegtuigclaustrofobie van je, toch ben je en blijf je mijn favoriete nichtje.

Ik trok mijn wenkbrauw op. Vliegtuigclaustrofobie? Hoe kwam oom Salomon daar nou weer bij? Ik hou gewoon niet van lange vlieguren, omdat die hartstikke slecht zijn voor het milieu. Met een fobie heeft dat niks te maken. En dat wist mijn oom maar al te goed.

Ik richtte mijn ogen weer op het kriebelige handschrift en las verder:

Haha, kijk maar niet zo verschrikt, ik ben nog niet dement. Ik weet best dat je het enige officiële familielid bent dat ik nog over heb, maar ik vond dit een leuk zinnetje.

In gedachten hoorde ik oom Salomons vrolijke schaterlach door de kamer schallen en ik zuchtte diep. Oom was

een lieverd geweest, maar zijn gevoel voor humor was totaal anders dan dat van mij.

Nou ja, in elk geval heb ik jou tot enige en algemene erfgename van het bungalowpark en al mijn andere bezittingen benoemd, maar... daar zit natuurlijk wel het één en ander aan vast. Je hoeft van mij niet – zoals ik – permanent op Curaçao te gaan wonen, maar ik wil wél dat je mijn zaken daar gaat beheren zoals ik dat ook deed. Dat betekent voor jou: elke drie maanden minimaal vier weken naar het Dushi Beach Resort om op de hoogte te blijven van het reilen en zeilen in het park én om het personeel aan te sturen.

Verdraaid! Dan had ik de notaris daarnet toch goed verstaan. Ik ademde diep in, blies de lucht in één lange stoot weer naar buiten en rilde heftig. Oom wilde echt dat ik constant opgepropt heen en weer ging pendelen in zo'n vliegende doodskist. Maar daar voelde ik helemaal niets voor! Ik beet op mijn lip en dwong mezelf om verder te lezen:

Uiteraard heb je dan natuurlijk ook speciale aandacht voor de honden in de opvang. Ik weet dat je meer van de katten bent en niet van honden houdt – ik denk zelf trouwens dat je gewoon hartstikke bang voor honden bent, maar ze vallen in het gebruik heus heel erg mee – dus... die beesten horen bij de deal.

“Ach, oompje,” fluisterde ik in mezelf. “Ik ben helemaal niet bang voor honden, ik vind ze gewoon niet leuk. Ze

springen met hun modderpoten tegen je schone kleren aan, ze kwijlen over je schoenen, ze blaffen zo hard dat je er hoofdpijn van krijgt... En dan heb ik het nog niet eens over die enge tanden gehad.”

Er flitste ineens een herinnering door mijn hoofd. Ik, als klein meisje vrolijk zingend op mijn stepje... en toen volkomen onverwacht die keiharde blaf en die akelige flikkerende tanden vlak bij mijn wangetjes...

Ik rilde alweer en wreef met een vermoeid gebaar over mijn ogen. Hier ging ik écht niet aan beginnen, geloof dat maar niet.

Je zorg voor de honden is juist nu ontzettend belangrijk omdat die snuiter van het Golf Hotel een petitie is gestart om mijn asiolvergunning in te trekken wegens lawaaioverlast, omdat mijn lieverdjes volgens hem 's nachts zo hard blaffen dat zijn gasten er niet van kunnen slapen.

Ja, je leest het goed: lawaaioverlast. En dat terwijl het bij het Mangostrand sowieso altijd een takkenherrie is. Hoe verzint de ellendeling de onzin? Ondanks mijn gerochel kan ik hem momenteel wel aan, maar als ik ben hemelen, gaat hij alles op alles zetten om mijn hondjes letterlijk op straat te gooien en dat zou verschrikkelijk zijn. Dus de honden zijn jouw prioriteit nummer 1.

Ik schudde onwillekeurig mijn hoofd. Wat konden mij die griezels schelen? Oom Salomon bekeek het maar.

Daarom wil ik dat je om te beginnen eerst een half jaar op Curaçao gaat logeren om je in te werken.

Een half jaar? Kom nou!

Ja, in gedachten hoor ik je al roepen: 'Een halfjaar? Oom Salomon, vergeet dat maar.' Haha, dat rijmt nog ook! Maar even serieus, vier weken na je aankomst op Curaçao neemt notaris Anfering contact met je op en hij zal je vragen of je het allemaal nog ziet zitten. Mocht je het willen opgeven, dan is dat hét moment en kun je meteen op mijn kosten met de boot naar Nederland terugvaren. Uiteraard ben je daarna erfgenaam af en moet je je creditcard weer inleveren. En heb je volgens het oordeel van de notaris te veel Antilliaanse guldens aan strandjurkjes en andere onzin uitgegeven, vordert hij dat terug. Het is maar, dat je het even weet.

Ik beet op mijn lip. Oom Salomon kende mij behoorlijk goed. Als ik schoon genoeg zou hebben van die vieze honden en alles wat daarbij hoorde, noemde hij dat *opgeven*. Hij wist best dat ik met dat woord helemaal niks heb. Ik zie mezelf toch heus als een doorzetter, maar ja... Het ging hier wel over *honden*... Dat maakte het verhaal toch een klein beetje anders.

Met een diepe zucht richtte ik mijn blik weer op de brief.

Ik heb mijn eigen vrijstaande villa in het tuingedeelte van het resort waar je meteen in kunt trekken. Schoonmaak, beddengoed, handdoeken, de was... Alles wordt door de staf tot in de puntjes verzorgd. Ik hoor je de laatste tijd steeds maar klagen over die nieuwe tandarts, dus die kun je dan mooi gedag zwaaien. Ben je daar ook weer van verlost.

Nou, daar had oom voor het eerst écht een punt. Ik had altijd met veel plezier als assistente in een tandartspraktijk gewerkt, maar sinds mijn oude baas een maand of vijf geleden definitief met pensioen was gegaan, was de sfeer compleet verpest. Omdat de oude tandarts mij destijds bij de stoel had opgeleid, had ik wel veel ervaring, maar geen papieren. En daarom vond zijn opvolger – een verwaand jong broekje dat net van de opleiding af was – het nodig om mij door een gediplomeerde kracht te vervangen. Sindsdien kreeg ik alleen de rotklusjes en mijn salaris was ook nog flink achteruitgegaan. Ik kon die rottige nieuwe tandarts echt missen als kiespijn!

De notaris zal je wel vertellen dat je erfenis na aftrek van de successierechten op een kleine drie miljoen – euro – uitkomt, dus als je de voorwaarden accepteert hoef je niet te mopperen. Geld verzoet zo 'n vliegreisje wel. Hahaha.

Wát? Drie miljoen euro? Dat had ik de notaris toch niet horen zeggen?

Terwijl oom Salomons vrolijke lach in gedachten opnieuw door mijn hoofd tetterde, las ik het zinnetje met samengeknepen ogen nog een keer door, maar het stond er toch echt. De erfenis was drie miljoen euro waard. Lieve help, dat was wel een hele berg geld.

Rox, meisje, ik laat de notaris een businessclass ticket voor je regelen, dan hoef je niet in de nekloge in het vliegtuig en als je wilt mag je ook iemand meenemen.

Maar denk erom: het is alles of niks, dus als je geen zin

hebt in mijn honden of in het vliegtuig dan gaat de hele bups naar een ander. En krijg jij nul komma nada.

Ik verwacht trouwens niet dat je mijn erfenis laat schieten, want jij liep als klein meisje altijd al stiekem met zieke dieren te slepen, jij laat mijn arme honden heus niet stikken. En ik weet zeker dat jij je door die slijmjurk van het Golf Hotel met zijn kletspraatjes de plantjeskaas niet van je brood laat eten!

Geef alle hondjes een extra aai van me.

Dikke knuf,

Salomon

P.S. Het smoesje dat jij met jouw eetwensen op Curaçao omkomt van de honger, gaat trouwens niet op. In de supermarkt hebben ze veel meer keus in plantjesrommel dan in Nederland. Vlak bij het park kun je op het strand in 'De Vroege Vogels' heerlijk vegan happen (er is daar ook chocoladetaart en ander lekkers in overvloed) en als je een keer luxe uit eten wilt, kun je bij de Gouverneur de Rouville in Willemstad terecht voor een plantjesburger met frietjes. Van tevoren even een tafeltje op het balkon reserveren, dan heb je een prachtig uitzicht over de Handelskade en de Pontjesbrug.

Ach meisje, ik heb je zo gemist. Wat zou het heerlijk zijn geweest om jou daar op een etentje te mogen trakteren.

Dikke kus.

Ik slikte moeilijk. Oom Salomon had mij gemist... En ik hem ook! Natuurlijk hadden we best vaak met elkaar gebeld, maar écht samen zijn is toch iets anders dan alleen

een stem door de telefoon. We hebben het weleens met videobellen geprobeerd, maar dat was geen succes.

Terwijl de tranen over mijn wangen biggelden, leunde ik met een duizelend hoofd wat moeizaam achterover in de voor mij veel te grote fauteuil. Oom Salomon had mij heel vaak uitgenodigd om bij hem op Curaçao te komen genieten van de zon en het strand, maar ja...

Op de achtergrond hoorde ik ineens vaag wat gerommel bij de deur en een stem zei: “Wilt u nu eindelijk eens vertrekken, juffrouw Greveling? Mijn volgende cliënt zit al tien minuten in de wachtkamer.”

Ik vouwde de papieren dubbel, stopte ze in mijn tas en keek notaris Anfering aan. “Is die erfenis echt drie miljoen euro waard?”

De notaris knikte. “Ja, na aftrek van de successierechten zal er inderdaad een dergelijke som overblijven. De erfbelasting wordt dan conform de wens van uw oom van de opbrengst van de Nederlandse villa betaald.”

“Ach, wat jammer. Dat is zo’n prachtig huis.”

“Daarover moet u zich bij de Staat der Nederlanden beklagen, juffrouw. Ik heb daar verder geen invloed op.”

Ik haalde diep adem. “Maar die hele erfbelasting is toch pure lijkenpikkerij?”

“Dat is letterlijk wat uw oom mij ook al toevertrouwde, juffrouw. Hij had de fiscus tijdens zijn leven al genoeg gesponsord, zei hij.”

Er krulde een glimlachje om de strakke lippen van de notaris en hij vervolgde: “Mag ik hieruit opmaken, dat u de erfenis aanvaardt?”

“Dat, eh... Daar moet ik nog even rustig over nadenken.

Maar... Als ik niet met de voorwaarden akkoord ga, krijg ik dus helemaal niks?”

“Dat heeft u goed begrepen, juffrouw Greveling. En als ik u nu mag voorgaan naar de buitendeur? Dan hoor ik graag morgen ruim vóór vier uur meer van u.”

* * *

Op het bordes van het keurige notariskantoor sloeg de ijzige wind me recht in mijn gezicht en mijn ogen begonnen meteen te tranen. Voorzichtig liep ik over de smalle treetjes naar de stoep beneden. Daar was het helaas al net zo koud. Brr...

En als ik het weerbericht mocht geloven was dit alleen nog maar het begin, want volgens de voorspelling was er een nog heftiger winters koudefront onderweg naar Soest. Ik kroop wat dieper weg in mijn winterjas en keek wat wazig in de richting van het fietsenrek.

Wat had me in vredesnaam bezielde om een dun rokje met een nog dunnere panty aan te trekken en dan mijn warme autootje te laten staan?

“Roxanne! Hoe ging het?” hoorde ik opeens een overbekende stem achter me roepen.

Ik draaide me verbaasd om. “Alice? Wat doe jij nou hier?” Mijn vriendin begon breeduit te lachen. “Ik kom jou steunen met de verwerking van je gesprek. En uiteraard ben ik stiknieuwsgierig naar wat die notaris te vertellen had.”

Ik trok een gezicht. “Het komt erop neer dat ik drie miljoen euro ga mislopen.”

“Wát? Heeft je oom je ontferd?”

Ik knikte langzaam. “Het is een heel verhaal, maar dat is wel zo’n beetje de boodschap, ja.”

“Maar dat kan toch niet? Je bent toch zijn enige erfgenaam? Of zaten er net nog meer mensen bij de opening van het testament?”

“Nee, dat niet, maar...” Ik rilde heftig. “Zullen we ergens naartoe gaan waar het wat warmer is? Dat praat toch wat fijner.”

“We kunnen wel even naar mij,” stelde Alice voor. “Ik heb chocoladetaart gebakken.” Ze wees in de richting van haar knalgroene Mini die een eind verderop half op de stoep geparkeerd stond. “Stap maar gauw in, dan halen we jouw Kever straks wel op.”

Ik maakte een sneu gebaar in de richting van het fietsenrek.

“Je bent met de fiets? In deze kou?” schrok Alice. “Af en toe spoor je echt niet, Roxanne.”

Daar gaf ik maar liever geen antwoord op, want eigenlijk was ik het helemaal met haar eens. Dus wiebelde ik op mijn torenhoge hakken naar de Mini, stapte gauw in en trok mijn rokje warm over mijn verkilde benen. Niet dat het veel hielp, want het rokje was veel te kort en het was ook niet bepaald warm in het autootje.

“Is je kachel nog steeds stuk?” vroeg ik.

“Ja, een beetje wel. Ik kom er niet aan toe om naar de garage te gaan.”

“Je bent te druk met taarten bakken,” knikte ik lachend.

“Dat is een geldige reden.”

Alice grinnikte, startte de motor en terwijl ik doorging met bibberen reed ze me snel naar haar flatje.

Een tijdje later zaten we samen aan de koffie en de choco-taart.

“Wat smaakt die weer heerlijk, Alice. Zo lief dat je steeds wat lekkers voor me bakt.”

“Ach, zoveel werk is het immers helemaal niet. En anders heb je nooit meer wat te snoepen.”

Ik glimlachte. “Ik red me wel, hoor. Het is mijn eigen keus. En in de veganistische restaurants hebben ze meestal zoetigheid genoeg.”

“Dat soort eetgelegenheden hebben we hier in Soest niet,” verklaarde Alice. “Maar als jij je mond leeg hebt... Wil je me dan vertellen hoe het bij de notaris is gegaan en waarom je oom je onterfd heeft?”

Ik trok mijn tas naar me toe en viste de brief van oom Salomon tevoorschijn. “Lees dit maar. Daar staat alles wel zo’n beetje in.”

Alice pakte het vel papier aan en bekeek het aan alle kanten. “Weet je dat wel zeker? Dit is best persoonlijk, lijkt me.”

“Er staat niks in wat je nog niet weet.”

Alice begon te lezen, maar stopte na een paar regels. “Wat triest eigenlijk, dat je oom Salomon ook aan longkanker is gestorven. Net als je arme vader.”

Ik slikte het nare brok dat ineens in mijn keel ging zitten zo goed mogelijk weg en haalde diep adem. “Ja, ach... Ze rookten allebei als een ouderwetse stoomlocomotief. Dan kun je er toch een beetje op wachten dat je problemen met je gezondheid krijgt.”

Alice hoorde natuurlijk meteen hoe schor mijn stem opeens was geworden en ze keek me scherp aan. “Sorry, dat had ik beter niet kunnen zeggen.”

“Maakt niet uit. Je moet gewoon zeggen wat je vindt. Anders heb ik niks aan je advies.” Ik veegde over mijn ogen die ook zonder koude wind ineens vervelend begonnen te tranen. “Lees nou maar gewoon.”

“Oké.” Alice legde haar hand even troostend op mijn arm, pakte de brief er weer bij en nam de tijd om de tekst uitgebreid te bestuderen.

“Ik lees hier niks over onterven,” zei ze uiteindelijk.

Ik haalde mijn schouders op. “Dan heb je de voorwaarden niet goed begrepen. Die zijn compleet onmogelijk voor mij.”

“Maar drie miljoen euro is echt een hele hoop geld, Rox.”

“Klopt, maar dat zit voor een groot deel in het Dushi Beach Resort, daar kan ik niet mee gaan shoppen.”

Alice wilde een slokje koffie nemen, merkte dat haar kopje leeg was en ging de pot halen.

“Jij ook nog?” vroeg ze.

“Graag, ja.”

Alice wachtte met praten tot ze de kopjes had volgeschonken, zette de pot op tafel en zei: “Ik begrijp best dat jij met je vliegengst...”

“Daar heb ik absoluut geen last van,” kapte ik haar opmerking meteen af. “Hoe kom je bij de onzin?”

Ik had meteen spijt van mijn ondoordachte uitroep, maar ja... Alice zat al opgewekt te knikken. “Oké, dan is die *onmogelijke* voorwaarde alvast de wereld uit.”

“Nee, helemaal niet. Want het klimaat...”